

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ŠIBENIKU
Stjepana Radića 81, 22000 Šibenik

Poslovni broj: P-2199/2020-24

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Šibeniku, po sucu Marku Spahiji, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Šuperbe, OIB: 53677972938, Jurja Dalmatinca 4, Murter, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici u Odvjetničkom društvu Rude i partneri d.o.o. u Šibeniku, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupan po punomoćnicima odvjetnicima u OD Porobija & Porobija u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 21. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno sa punomoćnikom Danijelom Rude, odvjetnicom u OD Rude i partneri i zamjenika punomoćnika tuženika Filipa Fuština, odvjetnikom u OD Porobija & Porobija, 1. lipnja 2026.,

presudio je

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg Bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, da u roku od 15 dana tužitelju Zoranu Šuperba, OIB: 53677972938, Murter, Jurja Dalmatinca br. 4, isplati iznos od 19.543,56 eura sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje na ovaj iznos teku od dana svake pojedine izvršene uplate i to kako slijedi:

- na iznos od 37,64 EUR od dana 27. listopada 2008. godine
- na iznos od 7,47 EUR od dana 10. studenog 2008. godine
- na iznos od 25,39 EUR od dana 10. siječnja 2009. godine
- na iznos od 48,28 EUR od dana 19. veljače 2009. godine
- na iznos od 24,89 EUR od dana 23. ožujka 2009. godine
- na iznos od 23,78 EUR od dana 14. travnja 2009. godine
- na iznos od 24,51 EUR od dana 20. svibnja 2009. godine
- na iznos od 19,14 EUR od dana 15. lipnja 2009. godine
- na iznos od 16,20 EUR od dana 28. srpnja 2009. godine
- na iznos od 7,37 EUR od dana 10. kolovoza 2009. godine
- na iznos od 12,46 EUR od dana 10. rujna 2009. godine
- na iznos od 8,01 EUR od dana 16. listopada 2009. godine
- na iznos od 10,77 EUR od dana 10. studenog 2009. godine
- na iznos od 26,36 EUR od dana 15. siječnja 2010. godine
- na iznos od 26,96 EUR od dana 15. siječnja 2010. godine
- na iznos od 32,39 EUR od dana 5. ožujka 2010. godine
- na iznos od 33,01 EUR od dana 12. travnja 2010. godine
- na iznos od 47,08 EUR od dana 5. svibnja 2010. godine
- na iznos od 52,12 EUR od dana 26. svibnja 2010. godine
- na iznos od 78,16 EUR od dana 24. lipnja 2010. godine
- na iznos od 86,63 EUR od dana 15. srpnja 2010. godine

- na iznos od 72,10 EUR od dana 10. kolovoza 2010. godine
 - na iznos od 125,62 EUR od dana 10. rujna 2010. godine
 - na iznos od 110,08 EUR od dana 24. studenog 2010. godine
 - na iznos od 110,82 EUR od dana 24. studenog 2010. godine
 - na iznos od 156,24 EUR od dana 27. prosinca 2010. godine
 - na iznos od 133,80 EUR od dana 21. travnja 2011. godine
 - na iznos od 134,60 EUR od dana 21. travnja 2011. godine
 - na iznos od 135,39 EUR od dana 21. travnja 2011. godine
 - na iznos od 136,20 EUR od dana 21. travnja 2011. godine
 - na iznos od 165,99 EUR od dana 20. svibnja 2011. godine
 - na iznos od 195,77 EUR od dana 11. srpnja 2011. godine
 - na iznos od 260,63 EUR od dana 20. kolovoza 2011. godine
 - na iznos od 265,26 EUR od dana 23. kolovoza 2011. godine
 - na iznos od 196,94 EUR od dana 5. prosinca 2011. godine
 - na iznos od 197,75 EUR od dana 5. prosinca 2011. godine
 - na iznos od 198,56 EUR od dana 5. prosinca 2011. godine
 - na iznos od 199,38 EUR od dana 5. prosinca 2011. godine
 - na iznos od 227,34 EUR od dana 27. siječnja 2012. godine
 - na iznos od 221,57 EUR od dana 16. kolovoza 2012. godine
 - na iznos od 222,43 EUR od dana 16. kolovoza 2012. godine
 - na iznos od 223,30 EUR od dana 16. kolovoza 2012. godine
 - na iznos od 224,19 EUR od dana 16. kolovoza 2012. godine
 - na iznos od 225,07 EUR od dana 16. kolovoza 2012. godine
 - na iznos od 225,97 EUR od dana 16. kolovoza 2012. godine
 - na iznos od 211,18 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 212,07 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 212,98 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 213,89 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 214,80 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 215,73 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 216,67 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 217,61 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 218,57 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 219,52 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 220,49 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 221,47 EUR od dana 7. kolovoza 2013. godine
 - na iznos od 249,16 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 250,19 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 251,22 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 252,26 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 253,31 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 254,37 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 260,28 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 260,37 EUR od dana 12. kolovoza 2014. godine
 - na iznos od 9.903,83 EUR od dana 31. ožujka 2014. godine
- pa do isplate, i to od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14%, od 1. srpnja 2011. godine pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12% koja stopa se, sukladno članku 29. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11), izračunava uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke

koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 1. siječnja 2024. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

II. Odbija se tuženikov prigovor radi prebijanja koji glasi:

"Utvrđuje se potraživanje tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 prema tužitelju ZORANU ŠUPERBI, 22243 MURTER, JURJA DALMATINCA 4, OIB: 53677972938, u iznosu od 129,53 EUR / 975,97 HRK zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi do dana 31.12.2007. godine koju određuje članak 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.08.2007. godine po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do 31.07.2015. određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do 31.12.2022.g., po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023. godine do 29.12.2023.g. po stopi koja se, za svako polugodište, određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 30.12.2023. pa do isplate, po stopi propisanoj prema čl. 29.st.2. ZOO koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine tekućim na iznose od:

- 12,26 eur od 2. lipnja 2007. pa do isplate,
- 16,21 eur od 2. srpnja 2001. pa do isplate,
- 9,27 eur od 2. kolovoza 2007. pa do isplate,
- 9,33 eur od 2. rujna 2007. pa do isplate,
- 21,12 eur od 2. listopada 2007. pa do isplate,
- 7,37 eur od 2. studenog 2007. pa do isplate,
- 17,80 eur, od 2. prosinca 2007. pa do isplate,
- 2,62 eur od 2. veljače 2008. pa do isplate,
- 5,14 eur od 2. svibnja 2008. pa do isplate,
- 2,32 eur od 2. lipnja 2008. pa do isplate,

- 7,09 eur od 2. srpnja 2008. pa do isplate,
- 10,84 eur od 2. kolovoza 2008. pa do isplate,
- 8,16 eur od 2. rujna 2008. pa do isplate."

III. Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg Bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, isplatiti tužitelju Zoranu Šuperbi, OIB: 53677972938, u roku od 15 dana, na ime parničnog troška, iznos od 4.658,36 eura (četiri tisuće šesto pedeset osam eura i trideset šest eurocenti) sa zateznim kamatama koje teku od 1. lipnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, dok se preostali dio zahtjeva za naknadom parničnog troška tužitelja odbija kao neosnovan.

IV. Odbija se, kao neosnovan, zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška.

Obrazloženje

1. 1. Tužitelj je u tužbi naveo da je sa tuženikom 11. travnja 2007. zaključio Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3208851444/07 u iznosu od 99.400,00 CHF na razdoblje od 10 godina (120 anuiteta). Tuženik da je tužitelja prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima propustio u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Od početka otplate kredita da se tečaj švicarskog franka stalno mijenjao i to na način da se povećavao, što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužitelju.

1. 2. Također, tužitelj se poziva na presude donesene u postupcima kolektivnih tužbi i to odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012, te odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018 od 03. rujna 2019. Nadalje, poziva se na odredbe članaka 502.a i 502.c Zakona o parničnom postupku, kao i na odredbe članka 323. Zakona o obveznim odnosima.

1. 3. U tijeku postupka tužitelj je u bitnom naveo da je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba za svoje osobne potrebe iz čega proizlazi tužiteljevo svojstvo potrošača. Nadalje, da je rok zastare za predmetno potraživanje počeo teći pravomoćnošću presude donesene u kolektivnom sporu, odnosno od 14. lipnja 2018., te da je rok zastare iznosi pet godina, slijedom čega da nije nastupila zastara. Također, u odnosu na postavljeni prigovor radi prebijanja istaknuo je da je isti nedopušten jer da se osporava protutražbina, a istaknuo je i prigovor zastare na iznos zatražen prigovorom radi prebijanja.

1. 4. Nadalje, tužitelj je nakon provedenog financijskog vještačenja i uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj specificirao tužbeni zahtjev u skladu s navedenim i to podneskom od 27. listopada 2025., te je predložio da sud isti prihvati.

2. 1. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo da osporava tužbu i tužbeni zahtjev, te je istakao prigovor zastare u odnosu na iznose dospjele prije 17. studenog. 2015. Nadalje, osporio je i potrošačka svojstva predmetnog ugovora o kreditu jer da tužitelj nije dokazao namjensko (potrošačko) korištenje sredstava jer je tužitelj vlasnik obrta za ribarstvo i ugostiteljstvo Lav Murter. U odnosu na valutnu klauzulu, istakao je da je tužitelj upoznat s valutnim rizikom, a da banka nije znala niti mogla znati za rast tečaja CHF. Tečaj švicarskog franka da je dugo godina bio stabilan, te da je o stabilnosti švicarskog franka iskazivao i viceguverner Švicarske narodne banke. Tuženik da je tužitelju prilikom sklapanja Ugovora o kreditu pružio sve potrebne informacije. Nadalje, istakao je i da je tuženik posljednja banka koja je u svoju ponudu uvela kredite u švicarskim francima, te da je destimulirala korisnike da uzimaju takve kredite time što je nudio najviše kamatne stope. Dakle, tužitelj da nije dokazao da je banka (tuženik) znala ili mogla znati za budući smjer kretanja tečaja CHF.

2. 2. U tijeku postupka, tuženik je istaknuo i prigovor promašene aktivne legitimacije jer da za pojedine anuitete nije vidljivo tko ih je platio ili je vidljivo da su plaćeni od strane treće osobe. Također, navodi kako tuženik i da treba vratiti navodno stečeno bez osnove tužitelju da bi kamate trebale teći od dana podnošenja tužbe u ovom predmetu. Nadalje, tuženik je istaknuo i prigovor radi prebivanja jer u slučaju da se utvrdi ništetnost sporne odredbe da svaka strana treba vratiti drugoj ono što je primili na temelju takva ugovora. Stoga predlaže da se prebiju tražbine s osnova potplaćenih anuiteta za vremensko razdoblje kada je tečaj HRK/CHF bio niži od tečaja na dan isplate kredita u iznosu od 129,53 eura.

2. 3. Nadalje, kako je tužitelj uredio (specificirao) tužbeni zahtjev u skladu s financijskim vještačenjem, tuženik se protivio uređenju tužbenog zahtjeva, te je istaknuo prigovor zastare na sve preinačene iznose. Slijedom svega navedenog tuženik je predložio da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan i naloži tužitelju naknada parničnog troška.

3. S obzirom na preinaku tužbe i tužbenog zahtjeva (uređenje tužbe i specificiranje tužbenog zahtjeva u skladu s nalazom i mišljenjem vještaka), sud je istu dopustio jer smatra da je isto svrsishodno za rješavanje odnosa među strankama, a sve sukladno članku 190. stavku 3. Zakona o parničnom postupku Zakon o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., 146/25., dalje ZPP).

4. 1. U dokaznom postupku sud je izveo dokaz čitanjem cjelokupne materijalne dokumentacije koja prileži spisu odnosno Ugovora o namjenskom kreditu sklopljenom između Zagrebačke banke d.d. kao kreditora i Zorana Šuperbe kao korisnika kredita, potvrđen od javnog bilježnika Aljoše Gojanovića u Vodicama, broj OV-2154/07 dana 13. travnja 2007. (str. 8. – 18. spisa), uvid u stanje po predmetnom kreditu (str. 20. – 32. spisa), pismena dostavljena uz odgovor na tužbu (str. 76. – 123. spisa); financijskog vještačenja od 29. kolovoza 2025. (sr. 161. – 171. spisa), te je saslušan tužitelj.

4. 2. Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan, dok je prigovor radi prebijanja neosnovan.

6. 1. Predmet ovog spora je zaštita potrošača od korištenja ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, te povrat stečenog bez osnove zbog ugovaranja takvih odredbi, odnosno odredbi o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana za švicarski franak, te isplate pretplaćenih iznosa uslijed tih nepoštenih i ništavih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu. Također predmet ovog postupka je i postavljeni prigovor radi prebijanja.

6. 2. Stranke ne spore da je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu.

6. 3. Sporno je da li su ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana za švicarski franak nepoštene pa samim time i ništetne, te je li zbog navedenog na strani tuženika došlo do stjecanja bez osnove i u kojoj visini. Također, sporno je i je li nastupila zastara predmetnih potraživanja te je sporan i prigovor radi prebijanja i zastara nakon preinake tužbe, a tuženik je istaknuo i prigovor aktivne legitimacije.

7. Iz Ugovora o namjenskom kreditu sklopljenom između Zagrebačke banke d.d. kao kreditora i Zorana Šuperbe kao korisnika kredita, potvrđen od javnog bilježnika Aljoše Gojanovića u Vodicama, broj OV-2154/07 dana 13. travnja 2007. (str. 8. – 18. spisa), utvrđeno je da je tužitelju odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 99.400,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Korisnik Kredita (tužitelj) da se obvezuje iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom. Kredit da je odobren za adaptaciju kuće. Nadalje da tužitelj otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti, a prvi anuitet da iznosi 1.025,86 CHF, a iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja Ugovora.

8. 1. Tužitelj je u svom stranačkom iskazu naveo da mu je u to vrijeme bio potreban kredit kako bi sagradio kat kuće, odnosno kako bi se odvojio od brata. Da je išao u Zagrebačku banku upravo kako bi podigao kredit za nadogradnju kuće. U banci da mu je službenica koja se zvala Ruža preporučila sklapanje Ugovora o kreditu koji je vezan za valutu švicarski franak, premda da je on u banku došao da bi sklopio drugačiji Ugovor o kreditu koji je vezan za Euro. Njemu da je službenica u banci preporučila kredit u švicarskim francima te mu rekla da je takav kredit najpovoljniji i da su kamate manje. U to vrijeme da je bilo popularno sklapati Ugovore o kreditu vezane za švicarski franak. Njega da službenica u banci nije upozorila na rizike koji su vezani za takav Ugovor o kreditu. Ugovor o kreditu da je već bio sastavljen kada je došao u banku te da nije mogao utjecati na odredbe. Da mu je poznato da je otišao i kod javnog bilježnika te da je tamo bilo vezano i za hipoteku na kuću, međutim da njemu niti javni bilježnik nije obrazložio niti upozorio ga na rizike koji mogu proizaći iz ovakvog ugovora. U to vrijeme da je on bio vlasnik ribarskog obrta, međutim stan koji je napravljen sredstvima kredita da je koristio za svoje vlastite potrebe. Također, naveo je i kako sa sredstvima kredita nije uspio do kraja srediti stan već je isti dugi niz godina bio nesređen iznutra. U početku da mu je rata kredita bila oko 5.000,00 kuna, a za vrijeme otplate ta se cifra da se dizala pa a je i izgubio kontrolu nad plaćanjem rata kredita, a u jednom trenu da ga je banka i blokirala. Njemu da je otac pomagao kod otplate kredita na način da je prodao zemlju te da je s tim sredstvima uspio zatvoriti kredit. Također, istaknuo je da je pročitao ugovor prije potpisivanja, ali da nije tražio dodatna pojašnjenja jer je vjerovao banci te da su samo htjeli dobiti sredstva za uređenje stana u kući.

8. 2. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao vjerodostojan jer je isti u skladu s ostalim izvedenim materijalnim dokazima.

9. 1. Iz financijskog vještačenja broj od 29. kolovoza 2025. (sr. 161. – 171. spisa) proizlazi da je razlika pretplate zbog promjene tečaja po spornom kreditu između anuiteta po tečaju na dan isplate kredita i iznosa anuiteta kojeg je tužitelj uplaćivao po tečaju koji je bio veći od tečaja na dan isplate kredita i to za razdoblje od listopada 2008. do ožujka 2014. ukupno iznosi 147.250,95 kuna odnosno 19.543,56 eura, a što je i prikazano po mjesecima u navedenom nalazu i mišljenju vještaka.

9. 2. Na navedeno tuženik je prigovorio u bitnom da u nalazu i mišljenju nisu izračunate negativne tečajne razlike pa da tuženik ne može postaviti prigovor radi prebijanja, dok je na ročištu ustrajao u dopuni nalaza i mišljenja, ali nije zahtijevao usmeno saslušanje vještaka.

9. 3. Slijedom navedenog, a kako zadatak vještaka nije ni bio izračun tzv. "negativnih tečajnih razlike" sud je ocijenio ovakav prigovor tuženika neosnovanim iz razloga navedenih u daljnjem tekstu, te nije pozivao vještaka na dopunu nalaza i mišljenja niti je isti usmeno saslušan na raspravi. Također, ovaj sud smatra da su nalaz i mišljenje vještaka izrađeni stručno i objektivno, te u skladu s pravilima struke, te je isto u cijelosti prihvatio.

10. 1. U konkretnom slučaju tužitelj se poziva na odluku Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., u odnosu na koju je Vrhovni sud RH odluci Revt-249/14 odbio reviziju tuženika (tužena je bila obuhvaćena na strani tuženika i u tom predmetu). Također, poziva se i na odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.

10. 2. Člankom 502.a ZPP-a propisano je da udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom podnijeti tužbu protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanje, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

10. 3. Člankom 502.c ZPP-a propisano je da fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju sud će biti vezan za ta utvrđenja u pravnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

10. 4. Člankom 138.a Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, 41/2014, dalje ZZP/07), koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe (04. travnja 2012.) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa

potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobne pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Isto tako propisuje i odredba članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (41/2014, 110/2015, 14/2019, 19/2022, dalje ZZP/14), a istovrsno uređenje je i odredbom članka 126. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 19/22, dalje ZZP/22).

11. 1. Naime, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, P-1401/2012 od dana 04. srpnja 2013. pravomoćno potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, PŽ-7129/13 od dana 13. lipnja 2014. i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, PŽ-6637/17 od dana 14. lipnja 2018.g. utvrđena je povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u dijelu jednostrano promjenjive kamatne stope i u dijelu valutne klauzule CHF glede kredita u kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF (švicarski franak). Navedene presude se odnose na kolektivni spor, a u kojem je na strani tuženika bio obuhvaćen i ovdje tuženik.

11. 2. Kako je u tom kolektivnom sporu utvrđeno, između ostalog, i da je tuženik Zagrebačka banka d. d. povrijedio kolektivne interese prava korisnika kredita kao potrošača sklapajući u razdoblju od 01. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora ovdje tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je time ovdje tuženik postupao protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, tako na ovaj predmet, a sukladno gore navedenim zakonskim odredbama, utvrđenja iz kolektivnog spora imaju direktan učinak, te obvezuje sud u posebnim postupcima.

12. 1. U konkretnom slučaju tužitelj je predmetnom tužbom utužio iznose s osnova ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli. U pojedinačnim postupcima, sukladno gore navedenim zakonskim odredbama, tužitelji se mogu pozivati na utvrđenja sudova u kolektivnom sporu. Tužiteljev status potrošača utvrđuje se samim uvidom u predmetni Ugovor o kreditu iz kojeg je vidljiva namjena za koju je tužitelj kao fizička osoba sa tuženikom zaključio Ugovor o kreditu i to za uređenje stana, kao i iz iskaza samog tužitelja, iz kojeg iskaza da unatoč tome što je bio vlasnik obrta u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, sredstva kredita nisu utrošena u svrhu poslovanja obrta, već je tužitelj za svoje osobne potrebe sklopio predmetni ugovor.

12. 2. Također, a u odnosu na prigovor promašena aktivne legitimacije ističe se kako je predmetni ugovor o kreditu sklopljen upravo s tužiteljem te je tužitelj kao korisnik kredita bio u obvezi isplaćivati pojedine mjesečne anuitete, stoga je i ovlašten potraživati ono što je preplaćeno na temelju ništetnih ugovornih odredbi. Činjenica da je eventualno netko treći uplaćivao tuženiku mjesečne anuitete u ime tužitelja nema utjecaja na ishod ovog postupka, već eventualno može biti predmet drugog postupka. Slijedom navedenog, sud je ocijenio prigovor promašene aktivne legitimacije neosnovanim.

13. Što se tiče sporne ugovorne odredbu o načinu otplate, odnosno valutne klauzule u CHF, ističe se, uz utvrđenja iz kolektivnog spora, da nije sporno da je valutna klauzula dopuštena Zakonom o obveznim odnosima. Međutim, zahtjev informiranosti potrošača u konkretnom smislu znači da ugovorna odredba o riziku promjene tečaja ne treba biti razumljiva samo na formalnog i gramatičkoj razini, već da potrošač istu mora također razumjeti u pogledu njezina konkretnog dosega, u smislu da prosječni potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može ne samo znati za mogućnost deprecijacije nacionalne valute u odnosu na stranu valutu u kojoj je kredit denominiran, već da može i procijeniti potencijalno znatnije gospodarske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. Takav stav je iznesen i u presudi Suda EU C-51/17 od 20. rujna 2018.

14. S obzirom da je banka (tuženik) znala za rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatni način usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnica vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestili potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće, tuženik nije u odnosu na tužitelja kao potrošača postupao obzirno, savjesno, moralno ni pošteno, u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak stoga je došlo do značajnije neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Budući da se u predmetnom ugovoru o kreditu glavnica kredita veže za valutu švicarskog franak, a tužitelj kao potrošač nije bio informiran o riziku koji sa sobom povlači, klauzula kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarskog franka je ništetna na temelju čl. 322. st. 1. ZOO-a.

15. 1. Slijedom svega navedenog, odredbe predmetnog Ugovora o kreditu a koje se odnose na valutnu obvezu su ništetne temeljem članka 322. ZOO-a.

15. 2. Odredbom članka 323. ZOO-a propisana je obveza svake strane da vrati ono što je primila po osnovi takvog posla, a ako nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanja, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

15. 3. Slijedom navedenog, tužitelj ima pravo potraživati ono što je stečeno po ništetnim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu zbog nastalih promjena švicarskog franka, a koje su obračunate od strane tuženika.

15. 4. Navedeno se temelji na odredbi članka 1111. st. 1. ZOO-a, kojom odredbom je propisano da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

15. 5. S obzirom na sve navedeno, uzimajući u obzir utvrđenja iz kolektivnog spora, kao i pojedinačna utvrđenja u ovom postupku, te budući su ugovorne odredbe

predmetnog Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli ništetne, tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

16. 1. U odnosu na utvrđenje visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo financijsko računovodstveno vještačenje, koje je sud prihvatio te utvrdio kao u točkama 9. 1. i 9. 4. obrazloženja ove odluke.

16. 2. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja, koji je, u odnosu na visinu, usklađen sa provedenim financijsko računovodstvenim vještačenjem, te je dosuđeno tužitelju kao pod točkom I. izreke ove presude.

17. 1. Prigovor zastare tuženika otklanja se kao neosnovan iz razloga što pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe članka 241. ZOO-a, te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva iznova ponovno počinje teći od trenutka pravomoćnosti odluke donesene u tom sporu, odnosno da taj rok počinje teći od pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., odnosno od 13. lipnja 2014. u odnosu na dio zahtjeva koji se odnosi na ništetnost kamatne stope, a pravomoćnošću presude u predmetu PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. u odnosu na ništetnost valutne klauzule. S obzirom da je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 17. studenog 2020. i odnosi se na ništetnost valutne klauzule, odnosno unutar petogodišnjeg zastarnog roka iz članka 225. ZOO-a, koji se primjenjuje u konkretnom predmetu jer ZOO ne propisuje poseban rok zastare za predmetna potraživanja, valjalo je otkloniti prigovor zastare kao neosnovan.

17. 2. Također, napominje se da je u vezi s navedenim Vrhovni sud RH na sjednici Građanskog odjela od 31. siječnja 2022. dao objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva koji su posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF, prema kojemu ako je ništetnost ustanovljena, kao što je ovdje slučaju, u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj s eoni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

17. 3. Nadalje, u odnosu na prigovor tuženika da je protekao petogodišnji zastarni rok do dana uređenja tužbe pa da je taj povećani dio tužbenog zahtjeva u zastari, ističe se kako se u ovom konkretnom slučaju radi o istom činjeničnom i pravnom osnovu i u odnosu na prvopostavljeni tužbeni zahtjev i preinačeni, a tužbeni zahtjev je preinačen, odnosno povećan, jer je isti usklađen s provedenim financijskim vještačenjem. Rok zastare je prekinut podnošenjem tužbe u odnosu na predmetnu činjeničnu i pravnu osnovu pa je stoga mišljenje ovog suda kako povećani (preinačeni) dio tužbenog zahtjeva nije u zastari, jer je zastarni rok prekinut podnošenjem tužbe u odnosu na cjelokupno potraživanje iz predmetne činjenične i pravne osnove.

18. 1. Kamata su određene na temelju članka 183. st. 1. ZOO-a, a u vezi s čl. 29. ZOO-a.

18. 2. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao pod točkom I. izreke ove presude.

19. 1. U odnosu na podneseni prigovor radi prebijanja ističe se kako je točno da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, i to u skladu s člankom 323. ZOO. Međutim, tuženik je prigovor radi prebijanja postavio podneskom od 31. siječnja 2025. Tužitelj je u odnosu na navedeno, između ostalog, stavio prigovor zastare takvog potraživanja na ročištu održanom 8. svibnja 2025.

19. 2. Kako se radi o potraživanju iz istog osnova, tako se u odnosu na tijek roka zastare primjenjuju utvrđenja iz točke 17. 1. ovog obrazloženja, odnosno da je rok zastare u odnosu na ništetnost valutne klauzule počeo teći pravomoćnošću presude u predmetu PŽ-6632/2017, odnosno od 14. lipnja 2018. Rok zastare kod instituta povrata stečenog bez osnove iznosi pet godina (opći rok zastare) s obzirom na to da zakonom nije propisan poseban rok zastare kod navedenog instituta. Dakle, rok zastare za potraživanje povrata stečenog bez osnove zbog ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli nastupio je 14. lipnja 2023., dok je prigovor radi prebijanja kojim tuženik zahtjeva navedeno podnesen podneskom od 31. siječnja 2025.

19. 3. Slijedom navedenog, mišljenje je ovog suda da je potraživanje zatraženo prigovorom radi prebijanja u zastari, slijedom čega je valjalo odbiti prigovor radi prebijanja kao neosnovan i odlučiti kao pod točkom II. izreke ove presude.

20. 1. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a. Brižljivo ocjenjujući sve okolnosti u smislu članka 155. stavak 1. ZPP-a sud je tužitelju priznao samo one troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice i one koje je zahtijevao. Priznati su mu troškovi nastali angažiranjem kvalificiranog punomoćnika, a visina istih je odmjerena sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023., 107/2025., dalje Tarifa), te troškovi predujma za vještačenje, a sve uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u visini od 19.526,70 eura.

20. 2. Sukladno navedenom, tužitelju je priznat trošak za:

- sastav tužbe od 17. studenog 2020. u iznosu od 250 bodova (Tbr. 7. toč. 1. Tarife),
 - zastupanje na ročištima održanim 8. svibnja 2025., 18. ožujka 2026. i 21. travnja 2026. 250 bodova za svako ročište (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), odnosno za tri takva ročišta 750 bodova,
 - zastupanje na ročištu od 11. veljače 2025. u iznosu od 50 bodova (Tbr. 9. toč. 5. Tarife),
 - sastav podnesaka od 4. veljače 2025. i 27. listopada 2025., u iznosu od 250 bodova za svaki podnesak (Tbr. 8. toč. 3. Tarife), odnosno za dva takva podneska 500 bodova,
 - sastav podneska od 8. svibnja 2025. u iznosu od 25 bodova (Tbr. 8. toč. 4. Tarife),
- odnosno ukupno 1575 bodova x 2,00 eura (Tbr. 54. Tarife), što iznosi 3.150,00 eura, uvećano za 25% PDV-a (Tbr. 46. Tarife), odnosno iznos od 787,50 eura, što sveukupno iznosi 3.937,50 eura. Navedenom iznosu valjalo je pridodati trošak financijskog vještačenja u visini od 600,00 eura i trošak uplaćene pristojbe za tužbu (koja se prema tada važećim propisima trebala uplatiti) u iznosu od 120,86 eura (tada 910,62 kn). Dakle, sveukupni priznati trošak tužitelja iznosi 4.658,36 eura.

20. 3. Tužitelju nije priznat trošak za zastupanje na ročištu 11. veljače 2025 po Tbr. 9. toč. 1. Tarife kako je zatražio, već po Tbr. 9. toč. 5. Tarife jer je navedeno ročište

odgođeno prije početka raspravljanja, dok podnesak od 8. svibnja 2025. ne predstavlja obrazloženi podnesak već obični podnesak slijedom čega je tužitelju za navedeno priznat trošak sukladno Tbr. 8. toč. 4. Tarife.

20. 4. Također, tužitelj je zatražio i zatezne kamate na parnični trošak, stoga su u skladu s člankom 151. stavkom 1. ZPP-a iste i dosuđene i to tekućim od dana donošenja ove odluke, dok je stopa određena u skladu s člankom 29. Zakona o obveznim odnosima.

20. 5. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. i IV. izreke ove presude.

Šibenik, 1. lipnja 2026.

SUDAC
Marko Spahija

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu bez obzira što nije na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranu, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-cdd8b**

Kontrolni broj: **0cc21-2189f-3ba21**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Šibeniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.